

rede til med USA at indlede en udveksling af synspunkter for at nå frem til aftaler om begrænsninger og efterfølgende reduktioner af fremføringsmidler for kernevåben.

Udenrigsminister *Stewart* fremhævede, at undertegnelsen af ikke-spredningsaftalen var et væsentligt skridt fremad, der imidlertid hurtigt ville miste i betydning, hvis den ikke blev fulgt op med yderligere nedrustningsforanstaltninger.

Udenrigsminister *Debré* påpegede, at det ikke kunne kaldes nedrustning, når allerede overoprustedede magter af finansielle grunde begrænsede deres oprustning. Det var heller ikke nedrustning, når man erklærede sig tilfreds med at forbyde de stater, som ikke besad masseødelæggelsesmidler, muligheden for at erhverve sådanne. Nedrustning var efter fransk opfattelse at afskaffe eksisterende våben og at forbyde fremstilling af nye. Frankrig ville være den første til at deltage i forhandlinger om sand nedrustning, der ville føre til sikkerhed for alle, og ikke blot for nogle. Denne måtte omfatte alle eksisterende kernevåben og ledsages af konventionel nedrustning under nøje og effektiv kontrol.

Indien udtalte, at usikkerheden i forbindelse med kernevåbensspredning ikke kunne fjernes alene ved at pålægge de lande, der ikke besad kernevåben, vilkårlige restriktioner, men måtte ledsages af skridt til at begrænse lagrene af disse masseødelæggelsesvåben. *Indien* havde til stadighed tilkendegivet, at det kun ønskede at benytte atomenergien til fredelige formål.

Italien, der tidligere havde erklæret sig rede til at undertegne ikke-spredningsaftalen, udtalte, at man ikke kunne overse den krænkelse af de fundamentale principper indeholdt i aftalens præambel, der var sket, endnu før aftalen var trådt i kraft. *Italien* kunne derfor ikke tiltræde aftalen, før det blev klart, at den opfyldte sit grundliggende formål, der var at formindske den internationale spænding.

Ungarn fandt, at den kolde krigs repræsentanter benyttede det såkaldte „Tjekkoslovakiet-spørgsmål“ som påskud til at undlade at ratificere ikke-spredningsaftalen.

Canada gik ind for en genoplivelse af Folkeforbundets registrering af våbenoverførsler.

Udenrigsminister *Poul Hartling* udtalte:

Det er forståeligt, at de seneste begivenheder i Tjekkoslovakiet synes at have ført til en øget tilbageholdenhed med hensyn til undertegnelse af ikke-spredningsaftalen, men fra dansk side føler vi os overbevist om, at en udsættelse af ikke-spredningstraktatens ikrafttræden i det lange løb ikke ville tjene noget lands sande interesser. Tværtimod ville en sådan udsættelse medvirke til at forlænge varigheden af det tilbageslag afspændingspolitikken havde lidt. Udenrigsminister *Poul Hartling* fremhævede behovet for en standsning af det strategiske våbenkapløb og for en traktat om fuldstændigt ophør af prøvesprængninger. Endelig bebudede han, at den danske regering under den 23. Generalforsamling agtede at fremsætte et resolutionsforslag, der anmoder generalsekretæren om at indhente medlemslandenes stillingtagen til spørgsmålet om, hvorvidt de er villige til at påtage sig en forpligtelse til at lade al import og eksport af konventionelle våben, ammunition og krigsmateriel registrere hos generalsekretæren. Med tydeligt sigte på det danske registreringsforslag betegnede *Hviderusland* forslag af den pågældende art som klodsede forsøg på at aflede opmærksomheden fra de virkelige nedrustningsproblemer.

Handel og udvikling.

Udviklingslandene gav alle udtryk for skuffelse og bitterhed over forløbet af den 2. UNCTAD-konference og det første udviklingstiår. En række lande påpegede det misforhold, der består mellem de beløb, der i de industrialiserede lande anvendes til henholdsvis oprustning og u-landshjælp. De kommunistiske lande søgte på ny at gøre de tidligere kolonimagter ansvarlige for den manglende udvikling i udviklingslandene. De rejste krav om erstatningsbetalinger til udviklingslandene og kontrol med de udenlandske monopoler. *Udviklingslandene* fremhævede de risici og usikkerhedsmomenter, som det voksende skel mellem de rige og de fattige lande skabte, og appellerede til de rige lande om kraftigt at øge deres bistand i det kommende udviklingstiår.

Indien fremhævede, at udviklingslandene, såfremt de ønskede at opretholde deres uafhængighed, først og fremmest måtte basere deres udvikling på egne kræfter. Det måtte imidlertid erkendes, at hvis udvik-